



Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije  
**SPOROČILO ZA MEDIJE št. 87/21**  
Luxembourg, 20. maj 2021

Sodba v zadevi C-8/20  
L. R./Bundesrepublik Deutschland

## **Prošnje za mednarodno zaščito ni mogoče zavreči kot nedopustno, ker je Norveška zavrnila predhodno prošnjo za azil, ki jo je vložila ista oseba**

*Čeprav ta tretja država delno sodeluje pri skupnem evropskem azilnem sistemu, je namreč ni mogoče enačiti z državo članico*

L. R., iranski državljani, je leta 2008 na Norveškem vložil prošnjo za azil. Njegova prošnja je bila zavrnjena, on pa je bil predan iranskim organom. L. R. je leta 2014 v Nemčiji vložil novo prošnjo. Ker Norveška<sup>1</sup> ravno tako izvaja Uredbo Dublin III<sup>2</sup>, ki omogoča določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, so nemški organi stopili v stik z organi te države in od njih zahtevali, da sprejmejo L. R. Ti so to zahtevo zavrnili, ker so ocenili, da Norveška v skladu z Uredbo Dublin III<sup>3</sup> ni bila več odgovorna za obravnavo njegove prošnje. Nato so nemški organi prošnjo L. R. za azil zavrgli kot nedopustno, ker so menili, da gre za „drugo prošnjo“ in da nujni pogoji za to, da bi bila v takem primeru upravičena uvedba novega azilnega postopka, niso bili izpolnjeni. L. R. je zato zoper to odločbo vložil tožbo pri Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (upravno sodišče dežele Schleswig-Holstein, Nemčija).

V tem okviru je to sodišče odločilo, da Sodišču postavi vprašanje zaradi pridobitve pojasnil glede pojma „naknadna prošnja“, ki je opredeljen v Direktivi 2013/32.<sup>4</sup> Države članice lahko namreč naknadno prošnjo zavrnejo kot nedopustno, kadar v njej niso navedeni novi elementi ali ugotovitve.<sup>5</sup>

Po mnenju Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht iz Direktive o postopkih sicer izhaja, da prošnje za mednarodno zaščito ni mogoče opredeliti kot „naknadna prošnja“, če prvi postopek, ki se je zaključil z zavrnitvijo take prošnje, ni potekal v drugi državi članici Unije, temveč v tretji državi. Vendar meni, da bi bilo treba to direktivo razlagati širše, ob upoštevanju sodelovanja Norveške pri skupnem evropskem azilnem sistemu na podlagi Sporazuma med Unijo, Islandijo in Norveško, tako da državam članicam v položaju, kakršen je obravnavani, ni treba izpeljati prvega celovitega azilnega postopka.

Sodišče se v današnji sodbi ni strinjalo s to analizo in je presodilo, da pravo Unije<sup>6</sup> nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrne prošnja za mednarodno zaščito, ker je zadevna oseba vložila predhodno prošnjo za priznanje statusa begunca v tretji državi, ki v skladu s Sporazumom med Unijo, Islandijo in Norveško izvaja Uredbo Dublin III, in ker je bila ta prošnja zavrnjena.

<sup>1</sup> Na podlagi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o kriterijih in mehanizmi za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 38, str. 78; v nadaljevanju: Sporazum med Unijo, Islandijo in Norveško).

<sup>2</sup> Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III).

<sup>3</sup> Glej člen 19(3) Uredbe Dublin III.

<sup>4</sup> Člen 2(q) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60; v nadaljevanju: Direktiva o postopkih).

<sup>5</sup> Glej člen 33(2)(d) Direktive o postopkih.

<sup>6</sup> Natančneje, člen 33(2)(d) Direktive o postopkih v povezavi z njenim členom 2(q).

## Presoja Sodišča

Sodišče je opozorilo, da je „naknadna prošnja“ v Direktivi o postopkih opredeljena kot „nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo“.<sup>7</sup> Iz te direktive<sup>8</sup> pa jasno izhaja, prvič, da prošnje, naslovljene na tretjo državo, ni mogoče šteti za „prošnjo za mednarodno zaščito“ in, drugič, da odločba, ki jo je sprejela tretja država, ne more biti zajeta z opredelitvijo „dokončna odločba“. Zato obstoj prejšnje odločbe tretje države, s katero je bila zavrnjena prošnja za priznanje statusa begunca, ne dopušča, da se prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je zadevna oseba vložila v državi članici po sprejetju te prejšnje odločbe, opredeli za „naknadno prošnjo“.

Sodišče je dodalo, da obstoj Sporazuma med Unijo, Islandijo in Norveško ne vpliva na to presojlo. Čeprav Norveška na podlagi tega sporazuma izvaja nekatere določbe Uredbe Dublin III, pa to ne velja za določbe Direktive 2011/959, ali Direktive o postopkih. Tako lahko v položaju, kakršen je obravnavani, država članica, v kateri je zadevna oseba vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, glede na okoliščine primera od Norveške zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme. Vendar če tak ponovni sprejem ni mogoč ali če do njega ne pride, zadevna država članica nima pravice šteti, da nova prošnja pomeni „naknadno prošnjo“, kar ji omogoča, da jo glede na okoliščine primera razglasi za nedopustno. Poleg tega tudi ob predpostavki, da norveški azilni sistem določa raven zaščite prosilcev za azil, ki je enakovredna ravni v pravu Unije, ta okoliščina ne more pripeljati do drugačnega sklepa. Po eni strani je namreč iz besedila določb Direktive o postopkih jasno razvidno, da v sedanjem stanju tretje države ni mogoče enačiti z državo članico za namene uporabe zadevnega razloga za nedopustnost. Po drugi strani pa taka izenačitve ne sme biti odvisna od ocene konkretne ravni zaščite prosilcev za azil v zadevni tretji državi, ker bi to lahko vplivalo na pravno varnost.

---

**OBVESTILO:** S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

---

*Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.*

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

---

<sup>7</sup> Člen 2(q) Direktive o postopkih.

<sup>8</sup> Člen 2(b) in (e) Direktive o postopkih.

<sup>9</sup> Direktiva 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9).